

กบิลพัสดุ์

คำว่ากบิลพัสดุ์ เดิมเขียนว่า กบิลพัท - หมายถึงหอกซึ่งพระอิศวรประทานแก่ท้าวลัสเตียน รัชกาลที่ 6 เขียนเป็นกบิลพัสดุ์ ตามประวัติกล่าวว่าโอรสและธิดาของพระเจ้าโอกกากราชยกพลไปสร้างเมืองใหม่ที่ป่าไม้สักกะ จึงได้ชื่อว่าแคว้นสักกะ ตรงนั้นเป็นที่อยู่ของกบิลดาบสจึงได้ชื่อว่า เมืองกบิลพัสดุ์ เพราะเป็นผู้มีความสามารถสร้างนครเป็นผลสำเร็จเรียบร้อยดี จึงได้ชื่อว่า ศากยวงศ์ ซึ่งแปลว่า วงศ์ที่มีความสามารถ

ในเรื่องนี้กาญจนาคพันธุ์ได้แสดงความเห็นไว้ว่า

“เมืองกบิลพัสดุ์คือนครหลวงของแคว้นสักกะ แต่ข้างไทยยังมีความหมายอีกนัยหนึ่งคือหมายถึงเมืองเม็กกะที่เรียกกันว่าเมืองพระของพวกศาสนาหมัด หรือพวกอิสลามในสยาม พวกมะหะหมัดหรือพวกอิสลามในสยามที่เดินทางไปไหว้พระที่เมืองเมกกะ มักนิยมพูดกันทั่วไปว่าไปเมืองกบิลพัสดุ์”

ร.5 เคยทรงหารือถามพวกแขกว่า “เมืองกบิลพัสดุ์นี้จะมีประโยชน์โภชนผลเป็นกุศลเป็นบุญอย่างไรพวกท่านจึงพากันเรียกเมืองมะกะหรือเมืองเมดินะในแผ่นดินอาหรับนั้นว่าเมืองกบิลพัสดุ์รำไปจนไทยทั้งเมืองก็เรียกตามไปหมด”

และได้กล่าวถึงชาวอาหรับว่า “เมืองพัทวิสัย แห่งท้าวโรมพัตตัน นัยว่าเป็นแขกตุรกี (อาหรับ) มีผู้สันนิษฐานว่าเมืองโรมวิสัยคือแคว้นองคราษฎร์(เบงกอล) แลเมืองวาหุโลมคือแคว้นคัญชาม” หมายถึงพวกอิหร่านซึ่งแต่เดิมนั้นมีชื่อว่า เปอร์เซีย และก่อนหน้านั้นอีกทีมีชื่อว่า “โคระซาน”

มีคำที่ใช้แทนคำว่าเปอร์เซียก็คือคำว่า “เทศ” เช่น เมืองเทศ โบราณมักหมายถึงแขก และดูจะมุ่งถึงแขกเปอร์เซียโดยเฉพาะ เช่น น้ำดอกกุหลาบกลั่น ซึ่งเรียกกันว่าน้ำดอกไม้เทศ คำว่ากุหลาบเป็นภาษาเปอร์เซีย คือ กุล แปลว่าดอกกุหลาบ อาปภาษามคธแปลว่าน้ำ

สารานุกรมของเสฐียร โกเศศ น.262 ว่า ชาวคุชราฐที่เข้ามาค้าขายอยู่ในประเทศไทยสมัยก่อนเรียกกันว่า แขกเทศ จึงมีคำเปอร์เซียที่ใช้เรียกชื่อผ้าว่า เข็มขาบ ส้าרבับ และย่นตานี

คำว่าเทศ นี้ยังมีปรากฏในตำนานของทางล้านนา ดังนี้

พงศาวดารโยนก น.34 ว่า ราชวงศ์ไทยเมืองชื่อเจ้าสิงหนวัตกุมาร เป็นราชบุตรพระเจ้าเทวกาลเมืองนครไทยเทศ มาสร้างเมืองโยนกเก่าชื่อนาคพันธุนคร หรือนาคินทร์ในแคว้นสุวรรณโคมคำ

น.133 ว่า ในสมัยเมื่อพระเจ้าสีหะนุราชได้เป็นบรมกษัตริย์กรุงกบิลพัสดุ์มหานคร และพระเจ้าอัญชนราชได้เป็นบรมกษัตริย์กรุงเทวทมะมหานคร ครั้งนั้นพระกาลเทวิลดาบส (อนุชาของพระเจ้าอัญชนราช) พร้อมด้วยสาकยราชทั้งสองพระนครลบศักรากาลียุคเสียดังศักรากใหม่ในปีชวด

ครั้งนั้นยังมีพระมหากษัตริราชชาติไทยเมืององค์หนึ่งทรงพระนามว่าพระเจ้าเทวกาลเป็นใหญ่แก่ไทยทั้งหลาย เสวยราชย์ ณ เมืองนครไทยเทศ คือเมืองราชคฤห์มหานคร ต่อมาพระเจ้าสิงหนวัติราชกุมารได้มาสร้างเมืองโยนกนาคพันธุ์ในดินแดนล้านนา

จากเหตุผลดังที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนี้ อาจประมวลความเห็นลงไปได้ว่า ชาวอิสลามในประเทศไทยนั้นก็คือแขกอาหรับ (เปอร์เซีย) สายวงศ์ของพระเจ้าสิงหนวัติราชบรมกษัตริย์กรุงกบิลพัสดุ์นั่นเอง จึงได้ถือเอาว่ากรุงกบิลพัสดุ์เป็นเมืองศักดิ์สิทธิ์มาแต่เดิม แล้วนำมาใช้ปนเปไปกับเมืองเม็กกะ หรือเมดินะ ซึ่งถือว่าเป็นเมืองศักดิ์สิทธิ์เช่นกัน

พระอาทิตย์ จามเรียกว่า ยัง หเรย (ยัง = พระ, หเรย = วัน มลายูว่า ฮารี) น่าจะตรงกับภาษาไทยว่า หิรัญ ซึ่งแปลว่าทอง หรือเงิน ดังที่เราได้เอ่ยถึงพระอาทิตย์ว่า แสงเงินแสงทอง และคำว่าหเรยนั้นออกเสียงคล้ายกับคำว่า เตหะราน หรืออิหร่าน ซึ่งหมายถึงพระอาทิตย์เช่นกัน

หลักฐานบางแห่งว่า อารยัน ได้แก่ชาติต่างๆ ตระกูลอินโด - ยูโรเปียน ละตินเรียกว่า อาริยานุสกรีกเรียกว่า อาเรยา เปอร์เซียเรียกว่า อาริยะ ต่อมาเรียกว่า อิหร่าน และคำว่า อาริยะ เป็นศัพท์สันสกฤตแปลว่า ไถ ตรงกับคำศัพท์ว่า กสิ หรือ เกษตร และคำนี้มีปรากฏในภาคกลางของอินเดียว่า พุงกูรเกษตร จึงน่าจะเป็นแหล่งอารยธรรมของกษัตริย์ตระกูลปฐมสุริยวงศ์ที่อพยพมาจากเปอร์เซีย ดังในจดหมายเหตุของชาวยุโรปว่า “ปฐมสุริยวงศ์มาแต่อินเดีย หรือโรมวิสัย” และมีหลักฐานทางประวัติศาสตร์ว่า พวกเขาที่เข้าสู่อินเดียคือชนเผ่าทราวาท (ทมิฬ) จากอิหร่าน และเป็นเจ้าของวัฒนธรรมที่โมเหนโซ - ทาโร จังหวัดลัคชณา แคว้นสินธุ และที่ หรีปปา จังหวัดมอนตโกเมอรี แคว้นปัญจาบ

มีอีกคำหนึ่งที่น่าจะเกี่ยวกับกูรุษหรือชาวกูร คือคำว่า สีดา แปลว่า รอยไถ บิดนางสีดาเป็นกษัตริย์วงศ์มิลิรามักออกนามว่า “ท้าวชนก” แต่มีนามจำเพาะว่าศรีธวัช และคำว่าสีดาในภาษาอีสานแปลว่าฝรั่งซึ่งน่าจะหมายถึงพวกเปอร์เซีย (กุลวาท) นี้เอง

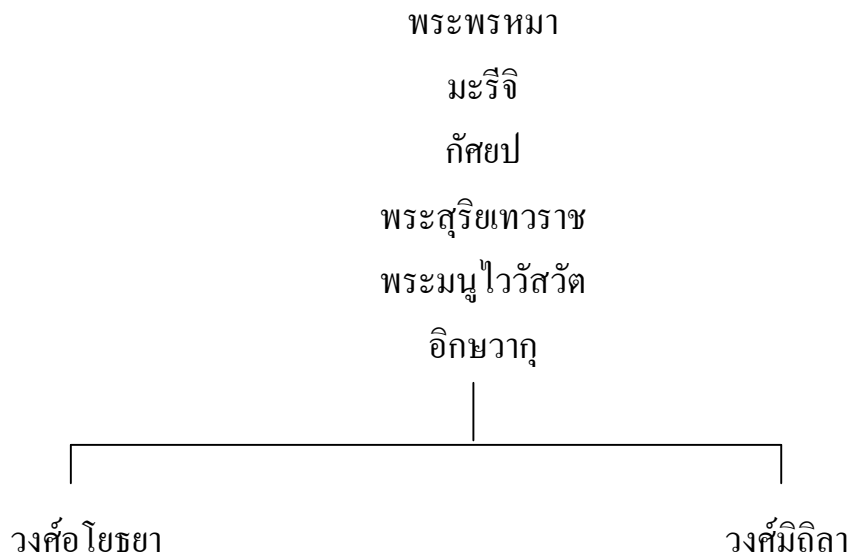
กษัตริย์ตระกูลปฐมสุริยวงศ์นี้มีที่มาเนื่องกันกับพวกสาकยวงศ์ด้วย ดังพุทธพจน์ที่ว่า “ราชะชนบทตรงข้ามภูเขามิพานต์ สมบูรณ์ด้วยความเพียรหาทรัพย์ เป็นเมืองจีนแห่งโกศล มีพวกชื่ออาทิตย์ โดยโคตร ชื่อสาकยโดยชาติ อาตมาภาพออกบวชจากตระกูลนั้น” และว่าพระพุทธรองค์กับพระเจ้าปเสนทิโกศลต่างก็เป็นชาวโกศล (ตรงกับที่ได้วิเคราะห์ไว้แล้วว่าสาकยวงศ์เป็นชาวสุวรรณภูมิ)

คำว่ากบิลพัสดุ์ หรือกบิลพัทท์ น่าจะมีรากศัพท์เดียวกันกับคำว่ากบินทร์ หรือกระบี่ แปลว่าวานร ทหารของพระรามน่าจะเกี่ยวกับเมืองวาหุโลมซึ่งมีกินนรเป็นสัญลักษณ์ (คำเขมรเรียกสว่าว่าวานร) อาจ เทียบกับหลักฐานในนิยายเบงกาลีได้ ดังนี้

น.407 นางประสูติเป็นธิดาของมनुสวาม์ภูว์ (พระทักษ์ประชาบดี) นับเป็นพระมณูองค์ที่ 1.

น.360 คณะของสวามินารายณ์เป็นคณะที่สำคัญในนิยายไวษณพ บุษาคเารพพระราจันทร์และนางลีดา

นอกจากนี้ยังมีอีกคำที่น่าจะมีความหมายตรงกันคือ อิกษวากู [อิกษวากู] - ประถมกษัตริย์แห่งสุริยวงค์, ผู้สร้างนครอโยธยา. ดังแผนผังลำดับราชวงศ์ต่อไปนี้

ในพงศาวดารเหนือกล่าววว่า แว่นแคว้นสุนหนา หรือตาลีฟู, หนองแส, หอแต เรียกว่า มิลิตารัฐ และโอชาน คือไทยใหญ่ ฮวนหมัน หรือม่าน คือพม่า สุนหนา คือชาวมิลิตา

พม่าเรียกชาวจีนว่า ตยก หรือตรุก คือพวกเตอร์ก (ไตแก่) นับเป็นชนเผ่าโรมัน และชาวจีนเรียก จักรวรรดิโรมันส่วนที่ตนติดต่อกับชายด้วยว่า ต่าจิน (Ta Chin) ซึ่งมีความหมายตรงกับคำว่า ไทจีน ดังที่ผู้รู้ ได้วิเคราะห์ไว้ว่า “ไทอาจจะมาจากภาษาจีนว่า ต้า (จีนกลางว่าตี้) สำเนียงกวางตุ้งออกเสียงว่า ไต แปลว่า ใหญ่” ดังนั้นพวกเตอร์ก หรือโรมันนี้อาจจะเรียกได้อีกอย่างว่า “จีนใหญ่” หรือจีนเมืองหลวง

นารายณ์สิบปาง น.274 ว่า “ทวารวดีเป็นนครของท้าวฤๅษณะกษัตริย์จันทรวงค์ แต่อโยธยาเป็น นครของกษัตริย์สุริยวงค์”

ศาสนาเปรียบเทียบ ของเสฐียร พันธรังสี น.126 ว่า “กษัตริย์สุทโททนะครองราชสมบัติอยู่ในหมู่ ชนชาติสากยะ อยู่ในอินเดีย หมู่ชนชาติสากยะนั้นเป็นเชื้อชาติเผ่าพันธุ์อารยันสาขาเดียวกันกับชาติ เยอรมัน โรมัน และสลาฟในยุโรป”

จิตร ภูมิศักดิ์ ว่า “คำว่าทาสแต่เดิมเป็นชื่อเผ่าชนของทราวิท โกลลา หรือโกล แปลว่า หมู โจฟ เป็นชื่อของชนเผ่าทราวิท ชนเผ่าสลาฟในเยอรมัน แปลเป็นภาษาอังกฤษว่า ทาส (Slave)” อีกประการหนึ่งนั้นแคว้นกัมโพชะมีเมืองหลวงชื่อทวารกะ (Davaraka)

ดังนั้นจึงน่าจะสันนิษฐานได้ว่ากษัตริย์สุริยวงศ์ชาวอโยธยาเป็นพวกกรีก ส่วนกษัตริย์จันทวงศ์ชาวมิถิลาเป็นพวกโรมัน และเมืองกบิลพัสดุ์นั้นก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับกษัตริย์สองตระกูลนี้มาตั้งแต่ดึกดำบรรพ์

นอกจากนี้ยังเป็นต้นราชวงศ์กษัตริย์สมัยอียิปต์ในนามของ สุริยเทพ (เร) หรืออีกนามหนึ่งว่า ท้าว กบิลพรหม ที่ได้ลงมาตามปัญหาธรรมบาลกุมารสามข้อ สัญญาไว้ว่าถ้าแก้ปัญหาได้จะตัดศีรษะบูชา ถ้าแก้ไม่ได้จะตัดศีรษะธรรมบาลกุมารเสีย ปัญหาที่ว่า ข้อ ๑ เข้าวราศรียอยู่แห่งใด ข้อ ๒ เทียงราศรียอยู่แห่งใด ข้อ ๓ คำราศรียอยู่แห่งใด และในเรื่องนี้อาจเทียบได้กับตำนานของสฟิงส์ดังนี้

ในตำนานกล่าวว่าตัวสฟิงส์นี้ได้เข้าไปในเมืองทิบส์ ขึ้นนั่งบนผาสูงตั้งปฤษฎางามชาวเมืองที่ผ่านไปมา เมื่อตอบไม่ได้ก็จับกินเสีย ในครั้งนั้น โอคิปุสโอรสของพระเจ้าลาเยอศกษัตริย์ผู้ครองเมืองทิบส์ได้เดินทางผ่านตรงจุดนั้น จึงถูกสฟิงส์ตั้งคำถามขึ้นว่า สัตว์อะไรเอ๋ยตอนเช้ามีสี่ตีน ตอนกลางวันมีสองตีน ตอนเย็นมีสามตีน มีเสียงเสียงเดียว เวลาไหนมีหลายตีนยิ่งไม่มีกำลังเลย โอคิปุสทายทันทีว่าเมื่อเป็นเด็กคลานสี่ตีน เมื่อเป็นผู้ใหญ่เดินสองตีน เมื่อแก่ถือไม้เท้า เมื่อโอคิปุสทายถูกสฟิงส์เลยฆ่าตัวตาย ชาวเมืองทิบส์เลยยกโอคิปุสขึ้นเป็นพระเจ้าแผ่นดินทิบส์

จะเห็นได้ว่าพวกพราหมณ์นี้เองที่เป็นต้นตอของมวลมนุษยชาติ คือเป็นชนชาติเดียวกันกับอียิปต์นั่นเอง ดังความเชื่อในศาสนายิวที่เชื่อกันว่ามีพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้น คือพระยะโฮวา เป็นผู้สร้างโลก ก็มีสาระตรงกันกับศาสนาฮินดู (พราหมณ์) ที่ว่า “ศาสนาฮินดูถือว่ามีพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่เพียงองค์เดียวเท่านั้น ผู้เป็นปฐมเหตุของสากลจักรวาล”

ยิ่งกว่านี้ยังพบหลักฐานเปรียบเทียบธรรมเนียมระหว่างพวกพราหมณ์กับชาวคริสต์ในเรื่องต่างๆ ทำให้สันนิษฐานได้ว่าพวกเขาต่างก็มีรากฐานทางวัฒนธรรมเป็นแบบอย่างเดียวกัน ดังนี้
 นิยายเบงคลี น.375 การชำระสถานที่ให้บริสุทธิ์ด้วยมูลโค หรือชำระร่างกายของพราหมณ์ในกรณีที่ต้องศพ หรือแม้แต่การได้รับข่าวญาติพี่น้องตาย อาจเปรียบเทียบกับธรรมเนียมของชาวยิวส์ ดังในคัมภีร์ไบเบิลเล่มชื่ออาตุธโม บทที่ 19 ว่า

11. แลคนที่ถูกต้องคนตายจะเป็นมลทินโทษอยู่เจ็ดวัน

12 แลในวันที่ **3** เขาจะเอาของเหล่านั้นมาชำระตัว, แลในวันที่เจ็ดนั้นเขาจะเป็นคนสะอาด, แต่ทว่าถ้าเขาไม่ชำระตัวในวันที่สามนั้นแล้ว ก็ในวันที่เจ็ดจะหาเป็นสะอาดไม่

13 ผู้ใดถูกต้องศพคนตายแลไม่ชำระตนเอง, ผู้นั้นจะให้ที่อยู่ของพระยโศวาเป็นมลทิน ต้องตัดเขาออกเสียจากพวกยิสราเอล, เพราะไม่ได้เอาน้ำสำหรับทำให้เป็นสะอาดประพรหมลงบนเขา เขาเป็นมลทิน

14 บัญญัติสำหรับคนตายในเรือนเป็นดังนี้, คือบรรดาคนที่เข้ามาในเรือนนั้น กับบรรดาลึงของในเรือนจะเป็นมลทินอยู่เจ็ดวัน

15 แลภาชนะที่ง้วนที่ไม่มีฝาปิดไว้ จะเป็นมลทิน

16 แลผู้ใดถูกต้องคนที่ฆ่าตัวตายในทุ่งนา, ฤถูกต้องซากศพฤกระดูกคน ฤที่ฝังศพ, ผู้นั้นจะเป็นมลทินเจ็ดวัน

17 คนที่เป็นมลทินดังนี้ เขาจะเอาเถาวัลที่เผาไฟสำหรับชำระมลทินนั้น กับน้ำใสสะอาดมาใส่ภาชนะอันหนึ่ง

18 แลคนที่สะอาดแล้วจะเอาดินหุสบจุ่มในน้ำนั้นประพรหมที่เรือน, แลบรรดาเครื่องภาชนะ, แลบรรดาคนที่อยู่นั้น, แลประพรหมคนที่ได้ถูกกระดูก, ฤคนตาย, ฤซากศพ, ฤที่ฝังศพนั้น

นอกจากนี้ยังมีข้อห้ามต่างๆสำหรับหญิงที่มีระดูและหญิงที่คลอดลูกใหม่ๆเพื่อให้พ้นจากมลทินเทียบกับคัมภีร์ไบเบิลชื่อลิวีติโก บท **15** ข้อ **19-20** ดังนี้

19 แลผู้หญิงที่มีระดู แลมีโรคตกเลือด ต้องอยู่ต่างหากเจ็ดวัน, แลผู้ใดจะถูกต้องหญิงนั้น จะเป็นมลทินในเวลาเย็น

20 ถ้าผู้หญิงนั้นนอน ฤนั่งที่ไหน ที่นั้นก็เปนมลทิน

และว่าถ้าผู้หญิงคนนั้นคลอดบุตรออกมาเป็นหญิง แลก็จะเปนมลทินอยู่ถึง **14** วัน ตามเวลาที่กำหนดไว้ นั้น แลจะต้องอยู่ในที่มลทินแห่งการชำระของเขา **60** วัน

ในเรื่องอื่นๆเช่นการใช้ขี้เถามูลโคฤที่หน้าผากของหญิงนิกายโศวาเพื่อชำระลามกนั้นเทียบได้กับคัมภีร์อาถุโม บท **19** ข้อ **9** ว่า

“แลคนสะอาดคนหนึ่งจะเก็บเถาวัลนั้นมาไว้ในที่สะอาดข้างนอกกองทัพ แลเถานั้นให้เก็บไว้สำหรับพวกยิสราเอลใส่ประพรหม เป็นของสำหรับชำระให้ปราศจากมลทิน

นิยายเบงคลี น. **393** การชำระล้างเมื่อต้องมลทินของพวกพราหมณ์ เป็นธรรมเนียมคล้ายกับชาวฮิวมากร เช่นในคัมภีร์เยนาซิส บทที่ **35** ข้อ **2** ว่า “เมื่อยาโคบจะทำบูชา บังคับให้ครอบครัวของตนชำระล้างกาย และเปลี่ยนเสื้อผ้าเสียให้สะอาด” แลในคัมภีร์เอกโซโต บทที่ **19** ข้อ **10, 14** ว่า “เมื่อพวกยิวส์อพยพมา

ทางป่าซีนาย พระยโหวาจึงตรัสกะโมเซว่า “จงกล่าวแก่พลไพร่ทั้งปวงว่า ให้เขาจัดชำระตัวในวันนี้ และพรุ่งนี้ให้เขาซักเสื้อผ้าเขา” ฝ่ายโมเซได้ลงไปจากภูเขา ถึงที่พลไพร่อยู่นั้น จึงให้พลไพร่ทั้งปวงชำระตัวเขา แล้วเขาก็ได้ซักเสื้อผ้าของเขา.....กว่าจะถึงวันที่ 3อย่าให้เข้าหาภรรยาของเจ้าเลย” และมีข้อบังคับเรื่องมลทินมากมายหลายแห่งไม่ผิดอะไรกับข้อบังคับของชาวฮินดู

หรือจากหลักฐานที่ว่า “พระยโหวาห์ของชาวคริสต์และชาวอิสลาม (ยิว) เป็นองค์เดียวกัน” และพวกอิสลามก็มีรากฐานมาจากพวกฮินดูนั่นเอง ดังนั้นการที่สันนิษฐานว่า คำว่าคริสต์ มาจากคำว่าฤๅษณะ จึงเป็นเหตุผลที่เป็นไปได้มากที่สุดทีเดียว

* * * * *

ปุราโณภิกขุ